

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 września 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. C. (1) prawa do wcześniejszej emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udokumentował 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Do okresu pracy w szczególnych warunkach zaliczono wnioskodawcy okres w wymiarze 8 lat, 3 miesiące i 23 dni. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że do pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił wnioskodawcy okresu od 1 marca 1980 r. do 30 czerwca 1989 r., ponieważ J. C. (1) nie przedstawił świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych w ww. zakładzie pracy.

/decyzja k. 75 – 76 akt ZUS/

W dniu 10 października 2019 r. do organu rentowego wpłynęło odwołanie J. C. (2) od ww. decyzji. W treści odwołania ubezpieczony wskazał, że w spornym okresie był zatrudniony w Wojewódzkiej (...) w Ł., Rejon w S. w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy karetki pogotowia ratunkowego i otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych.

/odwołanie k.3 – 3 odwrót/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację wskazaną w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k.7 - 7 odwrót/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. C. (2) urodził się w dniu (...) W dniu 27 sierpnia 2019 r. J. C. (2) złożył wniosek o emeryturę, po którego rozpatrzeniu wydano zaskarżoną decyzję.

/okoliczność bezsporna, a nadto wniosek k.1-4 akt ZUS , decyzja k. 75 – 76 akt ZUS/

Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udokumentował ponad 25 lat ogólnego stażu pracy tj. 25 lat, 1 miesiąc i 4 dni.

/okoliczność bezsporna/

J. C. (2) legitymuje się stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 8 lat, 3 miesiące oraz 23 dni. Do stażu pracy w warunkach szczególnych Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaliczył wnioskodawcy następujące okresy: od 12 czerwca 1990 r. do 24 lutego 1992 r., od 28 lutego 1992 r. do 16 lutego 1993 r., od 19 marca 1993 r. do 2 listopada 1993 r., od 10 listopada 1993 r. do 3 października 1994 r., od 5 października 1994 r. do 16 lipca 1995 r., od 1 września 1995 r. do 12 marca 1999 r., z wyłączeniem okresów nieskładkowych – zatrudnienie w ZOZ w Ł. – praca w zespołach pomocy doraźnej pogotowia ratunkowego na stanowisku sanitariusza – noszowego.

/okoliczność bezsporna/

W okresie od 1 marca 1980 r. do 30 czerwca 1989 r. J. C. (2) zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy w Wojewódzkiej Kolumnie (...) Sanitarnego w S.. W ww. okresie wnioskodawca otrzymał angaże na następujące stanowiska pracy: kierowcy samochodu sanitarnego , kierowcy karetki pogotowia ratunkowego , kierowcy karetki pogotowia. Zgodnie z treścią umowy na wykonanie czynności dodatkowych nie wchodzących w zakres normalnych obowiązków kierowców, wnioskodawcy z dniem

1 października 1982 r. powierzono czynności noszowego oraz obsługę radiotelefonu itp.

/akta osobowe wnioskodawcy - angaże k.68/

W początkowym okresie swojego zatrudnienia w ww. zakładzie wnioskodawca zajmował się prowadzeniem samochodu sanitarnego, którym woził lekarzy na wizyty domowe. Począwszy od dnia 1 listopada 1980 r. wnioskodawcy powierzono obowiązki kierowcy karetki pogotowia ratunkowego. Oprócz prowadzenia karetki wnioskodawca zajmował się również pomocą przy transporcie chorych, opatrywaniem ran oraz obsługą radiostacji. Wnioskodawca pracował w systemie 12 godzinnym, a jego podstawowym obowiązkiem był jak najszybszy przewóz pacjentów do szpitala (zarówno w przypadku wypadków, jak i zachorowań). Karetka pogotowia ratunkowego którą jeździł skarżący posiadała sygnały dźwiękowe i świetlne. Miała wyposażenie podtrzymujące czynności życiowe (tlen, defibrylator), leki, szyny, nosze oraz środki opatrunkowe. Stały zespół składał się z lekarza, sanitariusza i kierowcy. Ubezpieczony pracował w systemie 12 godzin, a grafik ustalany był na cały miesiąc. Kierowcy nie mogli jeździć karetkami pogotowia ratunkowego bez uprawnień (minimum prawo jazdy kat. C).

J. C. (2) powierzone obowiązki wykonywał na rzecz szpitala w Ł.. J. C. (2) otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych.

/zeznania świadków: W. O. min.00:27:33 – 00:34:21 , W. G. min.00:34:21 – 00:43:03 , W. K. min.00:43:03 – 00:47:44 oraz zeznania wnioskodawcy min.00:49:36 – 00:50:12 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:02:52 – 00:20:21 rozprawy z dnia 17 czerwca 2020 r. , płyta CD k.84/

Ubezpieczony w spornym okresie kierował pojazdem, który był dysponowany na miejsce nagłego zachorowania lub wypadku, przeznaczonym do udzielania pomocy, przewozu chorych lub rannych z miejsca zdarzenia do szpitala, a także służącym do transportów medycznych i międzyszpitalnych. Pojazdy które prowadził stanowiły system udzielania pomocy w nagłych wypadkach.

/zeznania świadków: W. O. min.00:27:33 – 00:34:21 , W. G. min.00:34:21 – 00:43:03 , W. K. min.00:43:03 – 00:47:44 oraz zeznania wnioskodawcy min.00:49:36 – 00:50:12 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:02:52 – 00:20:21 rozprawy z dnia 17 czerwca 2020 r. , płyta CD k.84/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów, zarówno w postaci dokumentów jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz świadków W. O., W. G. oraz W. K., które nie budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. Zeznania świadków nie są wzajemnie ze sobą ani z treścią innych, załączonych do akt sprawy dokumentów sprzeczne, wzajemnie ze sobą korespondują, ponadto stanowią uzupełnienie dla treści dokumentacji zgromadzonej w aktach osobowych wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z treścią art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2020 roku, poz.53) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art.184 ust.2 ww. ustawy, w brzmieniu obowiązującym od

1 stycznia 2013 roku, emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prawo do emerytury na podstawie art.184 ww. ustawy przysługuje ubezpieczonemu, który na dzień wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnił określone w niej wymogi stażowe, a po tej dacie osiągnął wymagany wiek, niezależnie od tego czy w chwili osiągnięcia tego wieku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, czy wykonywał inną pracę i czy pozostawał w zatrudnieniu.

Definicja ustawowa „pracy w szczególnych warunkach” została zawarta w art.32 ust.2 ww. ustawy o emeryturach i rentach. Zgodnie z tym przepisem, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Stosownie do treści art.32 ust.4 ww. ustawy wiek emerytalny, o którym mowa w ust.1 rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie, którym osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy (w rozumieniu art.32 ust.4 ww. ustawy) należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ww. ustawę o emeryturach i rentach, a więc co do wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust.2 i ust.3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 roku, II UK 31/09, Lex nr 559949). Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze), aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Zgodnie z treścią § 3 i 4 ww. rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat, nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Należy także wskazać, iż prawo do emerytury przewidziane w art.184 w związku z art.32 ww. ustawy o emeryturach i rentach ma charakter wyjątkowy, jest odstępstwem od ogólnej reguły dotyczącej warunków przechodzenia na emeryturę, a zatem właściwe przepisy muszą być wykładane w sposób ścisły. Niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca, prowadząca w konsekwencji do wypaczenia idei, że emerytura w wieku wcześniejszym jest wynikiem pracy w obciążających dla zdrowia warunkach. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach. Istotnym warunkiem przyznania świadczenia z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach jest stwierdzenie w ramach pełnego wymiaru czasu pracy

oddziaływania szkodliwych warunków na organizm pracownika. R. legis instytucji przewidzianej w art.32 ww. ustawy o emeryturach i rentach opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni.

Stosownie do treści §2 ust.1 ww. rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, sygn. II UKN 598/00, Lex nr 79840, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku sygn. I PK 194/08, Lex nr 653420).

Nie jest natomiast dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stałe wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r. sygn. II UK 306/07 Lex 528599).

Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl §2 ust.2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku, III UZP 5/85, Lex 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, Lex 14625; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, Lex 48778).

Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 roku, II UKN 440/97, Lex 34199). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyłączone jest, stosownie do treści art.473§1 k.p.c., zastosowanie przepisów ograniczających dopuszczalność dowodów ze świadków i przesłuchania stron (art.246 i 247 k.p.c.).

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dopuszczalne jest wykazywanie wszelkimi dowodami okoliczności, od których zależą uprawnienia do świadczeń, z ubezpieczenia społecznego, także, gdy z dokumentów wynika, co innego.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że w okresie od 1 listopada 1980 r. do 30 czerwca 1989 r. wnioskodawca wykonywał obowiązki kierowcy karetki pogotowia ratunkowego wyposażonej w sygnały dźwiękowe, świetlne oraz w specjalistyczny sprzęt. Oprócz prowadzenia karetki wnioskodawca zajmował się również pomocą przy transporcie chorych, opatrywaniem ran oraz obsługą radiostacji. Wnioskodawca miał przypisanego na stałe sanitariusza, a w karetce znajdował się również lekarz. Wnioskodawca pracował w systemie 12 godzinnym, a jego podstawowym obowiązkiem był jak najszybszy przewóz pacjentów do szpitala (zarówno w przypadku wypadków, jak i zachorowań). Ubezpieczony w spornym okresie kierował pojazdem,

który był dysponowany na miejsce nagłego zachorowania lub wypadku, przeznaczonym do udzielania pomocy, przewozu chorych lub rannych z miejsca zdarzenia do szpitala, a także służącym do transportów medycznych i międzyszpitalnych. Pojazdy które prowadził obsługiwane były przez specjalnie wyszkolone zespoły ratownicze i stanowiły system udzielania pomocy w nagłych wypadkach.

W ocenie Sądu wskazany okres był okresem pracy w warunkach szczególnych, gdyż zakres wykonywanych przez wnioskodawcę obowiązków odpowiada stanowisku wymienionemu dział VIII (w transporcie i łączności) poz. 2 wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zgodnie z którym do prac w szczególnych warunkach zalicza się prace kierowców samochodów specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych.

Definicję pojazdu uprzywilejowanego zawierała ustawa Prawo o ruchu drogowym z dnia 1 lutego 1983 r. (Dz. U. Nr 6, poz. 35) tekst jednolity z dnia 31 grudnia 1991 r. (Dz. U. 1992 Nr 11, poz. 41), która w art. 4 ustęp 1 punkt 18 stanowiła, iż użyte w ustawie określenia oznaczają:

18) pojazd uprzywilejowany – pojazd wysyłający sygnały świetlne w postaci niebieskich świateł błyskowych i jednocześnie sygnały dźwiękowe o zmiennym tonie; określenie to obejmuje również pojazdy jadące w kolumnie, na której początku i na końcu znajdują się pojazdy uprzywilejowane Sił Zbrojnych lub Policji, wysyłające dodatkowo czerwone światło błyskowe.

Z kolei z art. 44 powyższej ustawy wynikało, iż:

1. Kierujący pojazdem uprzywilejowanym może korzystać z ułatwień w ruchu drogowym tylko w razie, gdy:

1) pojazd uczestniczy w akcji związanej z ratowaniem życia lub zdrowia ludzkiego albo mienia lub z koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego,

2) w pojeździe włączone są jednocześnie sygnały świetlne i dźwiękowe, w które pojazd jest wyposażony; jednakże po zatrzymaniu pojazdu nie wymaga się używania sygnału dźwiękowego,

3) włączone są światła mijania również w okresie dostatecznej widoczności.

2. Kierujący pojazdem uprzywilejowanym może, pod warunkiem zachowania szczególnej ostrożności, nie stosować się do przepisów o ruchu drogowym, z wyjątkiem sygnałów dawanych przez osoby kierujące ruchem.

Przepis § 23 pkt 8 rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 8 grudnia 1983 r. w sprawie warunków technicznych i badań pojazdów (Dz. U. Nr 70 poz. 317 ze zm.), pozostający w ścisłym związku z art. 44 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 1992r. Nr 11 poz. 41 ze zm.) stanowił zaś, że pojazdami samochodowymi uprzywilejowanymi są pojazdy wymienione w pkt 1-7 (pojazdy straży pożarnych, karetki sanitarne pogotowia ratunkowego, pojazdy górniczego pogotowia ratunkowego, pojazdy jednostek ratownictwa chemicznego, pojazdy organów i jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, pojazdy Sił Zbrojnych, pojazdy Służby Więziennej) oraz inne pojazdy używane w związku z ratowaniem życia lub mienia albo w celu zmniejszenia skutków katastrofy – na podstawie zezwolenia wydanego przez wojewodę (pkt 8). Później kwestię tę regulował § 23 rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie warunków technicznych i badań pojazdów (Dz. U. Nr 21, poz. 91), który w pkt 8 wprowadza warunek zasięgnięcia przed wydaniem zezwolenia opinii komendanta wojewódzkiego Policji.

Treść przepisu § 23 pkt 8 cytowanego rozporządzenia z dnia 8 grudnia 1983 r. wskazuje jednoznacznie, że takie zezwolenia wydawane są w ramach uznania administracyjnego.

Od 1 stycznia 1998 r. kwestie powyższe reguluje ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym.

Kwestię uprzywilejowania pojazdów na gruncie przepisów ustawy - Prawo o ruchu drogowym reguluje art. 53 tej ustawy. W ust. 1 przepis ten stanowi, że pojazdem uprzywilejowanym w ruchu drogowym może być pojazd samochodowy:

- 1) jednostek ochrony przeciwpożarowej;
- 2) pogotowia ratunkowego;
- 3) Policji;
- 4) jednostki ratownictwa chemicznego;
- 5) Straży Granicznej;
- 6) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego;
- 7) Agencji Wywiadu;
- 7a) Centralnego Biura Antykorupcyjnego;
- 7b) Służby Kontrwywiadu Wojskowego;
- 7c) Służby Wywiadu Wojskowego;
- 8) Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej;
- 9) Służby Więziennej;
- 10) Biura Ochrony Rządu;
- 10a) kontroli skarbowej;
- 10b) Służby Celnej;
- 11) Inspekcji Transportu Drogowego;
- 12) jednostki niewymienionej w pkt 1-11, jeżeli jest używany w związku z ratowaniem życia lub zdrowia ludzkiego - na podstawie zezwolenia ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Powyższe regulacje oznaczają, iż zarówno na gruncie ustawy z 1983 r. jak i obecnie obowiązujących przepisów kierowcy karettek pogotowia są kierowcami pojazdów uprzywilejowanych.

Reasumując, skoro wnioskodawca wykazał, że począwszy od 1 listopada 1980 r. wykonywał obowiązki kierowcy pogotowia ratunkowego, to okres ten powinien zostać mu doliczony do stażu pracy w warunkach szczególnych uwzględnionego przez organ rentowy.

Reasumując, ubezpieczony spełnił wszystkie warunki wymagane do przyznania prawa do emerytury na podstawie art.184 ust.1 ww. ustawy o emeryturach i rentach, gdyż w niniejszym postępowaniu wykazał staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze co najmniej 15 lat.

Zgodnie z treścią art. 129 ust. 1 ww. ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu i tym samym należało przyznać wnioskodawcy prawo do emerytury.

Wobec powyższego Sąd, na podstawie art.477¹⁴§2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał J. C. (2) prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2019 r., o czym orzekł w sentencji wyroku.

S.B.

z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS, wypożyczając akta ZUS